

Kaikille heille, joilla on sankarin sydän.

ESINÄYTÖS

Valtavan salin kupolissa sädehti viiltävän punainen valo, mutta muutoin kaikkialla oli pimeää. Kätyri seisoj vielä hämärän suojissa, mutta vapisi silti kauttaaltaan. Hän tiesi tekevänsä väärin, niin kovin, kovin väärin.

Sille ei kuitenkaan voinut mitään, ei enää. Oli pakko tehdä valinta.

Mortem makoili keskellä salia, kun se yhtäkkiä nuuhkaisu ilmaa ja samassa tyytyväinen, ahne virne levisi sen kasvoille.

Kätyri tiesi heti, että Mortem oli huomannut hänen läsnäolonsa pimeästä huolimatta.

”Ystäväni...” Mortem kähisi. ”Sinä tulit. Astu esiin, jotta näen sinut paremmin.”

Kätyri puristi silmänsä kiinni. Hän tunsi kuumaa kyyneleitä vierähtävän poskelleen.

”Tulin vain kertomaan, että...”

”Tsot, tsot”, Mortem torui. ”Sinä tiedät, miten minua puhutellaan.”

Kätyri rykäisi selvittääkseen kurkkuaan.

”Herrani”, hän aloitti uudelleen. ”Tulin kertomaan sen, minkä halusit tietää. Voimat ovat vahvistuneet. Hän on saamassa tunteensa hallintaansa.”

”Tunteita ei voi hallita...” Mortem sihisi. ”Sinun pitäisi se tietää, eikö? Tunteet ovat mitä ovat.”

”Niin, herrani. Mutta hän on ymmärtämäsillään niiden voiman.”

”Aivan. No mitä me teemme silloin?”

”Tuota, olen kyllä tehnyt jo paljon kiusaa ja...” Kätyri sopersi.

”En ole varma, riittääkö se enää...” Mortem huokaisi maireaa hymy kasvoillaan. ”Tilanne on mennyt paljon pidemmälle kuin olisin voinut kuvitella. Poikahan on vielä lapsi. Mutta silti hän on nähnyt ja ymmärtänyt jotain paljon suurempaa... Suurempaa kuin yksikään aikuisista. Miten se on mahdollista?”

Kätyri painoi päänsä alentuvasti.

”En tiedä, herrani, mutta se pelottaa minua. Se pelottaa meitä kaikkia. Miten minun pitäisi toimia?”

Mortem heitti paljon puhuvan katseen Kätyrin suuntaan.

”Sinä tiedät kyllä. Tiedät sitten, kun on sen aika. Ja aika tulee pian.”

Kätyri puristi silmänsä kiinni kauhusta.

”Mutta Herrani, ettehan te nyt sentään tarkoita, että... Minä en halua vahingoittaa ketään!”

”Vaiti!” Mortem sähähti. ”Minä sanoin, että sinä tiedät kyllä. Ja tiedät myös, kun toiminnan hetki tulee.”

Sir Jekku kuunteli kätyrin ja Mortemin keskustelua luolan varjoissa. Houkat, hän ajatteli. Nuo kaksi eivät tienneet mitään. Sillä hänellä oli suunnitelma, niin yksinkertainen, että se oli suorastaan nerokas.

Sir Jekku kietoi pitkät, kapeat sormensa taskussaan olevan laatikon ympärille. Kun hän sulki silmänsä, hän pystyi aivan kuvittelemaan sen vihreän pinnan.

Laite oli juuri sopiva lasten käsiin. He eivät millään maltaisi päästää siitä irti. Eivät, ennen kuin olisi liian myöhäistä.

Ja kun se tapahtuisi, hän saisi kaikki lapset ja niiden myötä myös kaikki tulevat sukupolvet valtaansa nappia painamalla. Jopa ne hemmetin Pattiset. Sir Jekku oli varma, että myös arkkiviholliset taipuisivat yksi kerrallaan. Ja jos he eivät taipuisi, hän taivuttelisi. Ehkä jopa niin pitkään, että he katkeaisivat.

Ajatus sai Sir Jekun hymyilemään vieläkin leveämmin.

Hän tulisi nousemaan kaikkien yläpuolelle. Jopa Mortemin, se oli selvää.

Jekku olisi pian viritetty. Ja tällä kertaa se olisi täydellinen.

LUKU 1

SYNKKÄ JA KAMALA ALOITUS

Tiedätkö sen tunteen, kun makaat sängyssäsi ja näet vain pimeää, pimeää, pimeää. Makaat pyllä jäykkänä peiton alla ja mietit, kiemurteleeko vuoteesi alla just jonkinmoinen hirviö. Tai ehkä, jos työnnät varpaan peiton alta esiin, niin joku maistaa sitä? Lipaisee vaikka?

Huh, miten ällöttävää.

Sitten kun silmäsi tottuvat siihen pimeään, alat nähdä erilaisia **HAHMOJA** ympäri huonetta. Sellaisia oikein **TYMPÄISEVIÄ** hahmoja. Kuulostelet joka ikistä kolahdusta ja olet ihan satavarma, että nyt ei kyllä nukuta yhtään tänä yönä.

Ei riittävän pelottavaa, vai? Se on vain mielikuvitusta, hah-helihaa, niinkö? No kuvittelepa vielä tietäväsi varmana juttuna, että se **ON** totta. Sinun sänkysi alla lymyilee joku, joka haluaa sinulle pahaa. Paljon, paljon pahaa.

Tervetuloa minun maailmaani. Sillä minä, Paavali Patti-
nen, olen supersankari, ja minun supervoimani on mie-
likuvitus. Niin ja hyvä sydän myös. Mitä kamalampia
juttuja kuvittelen, sitä hirveämmäksi elämäni muuttuu.
Toki myös paremmaksi, mutta aika harvoin tulee ajatel-
leeksi asioita ilon kautta. Kaiken kukkuraksi sain just tie-
tää aika ikävän jutun: eniten maailmassa pelkäämäni ark-
kivihollinen Mortem hengailee matematiikanopettajani
Herra Sausolan kanssa, joka onkin katala arkkivihollinen
Sir Jekku. **NO JEP**. Tämä suuri paljastus tapahtui edel-
lisessä minusta kertovassa kirjassa, Vihoviimeinen koulu-
päivä. Sausola asuu minun kanssani samassa talossa, Tyl-
säatalo kakkosessa, mutta ekassa kerroksessa.

Ja minun vuoteeni on kolmannessa. Suoraan Sausolan
yläpuolella. Eli käytännössä minun sänkyni alla asuu har-
vinaisen ikävä matematiikanopettaja, jonka paras kaveri
söisi minut mielellään suihin. Ehkä Sausola ja Mortem
tälläkin hetkellä istuvat yhdessä iltateellä ja punovat juo-
nia minun menokseni.

Ei ihme, että vähäsen ahdistaa.